

Mimmi skyddar sin lillmatte mot alla faror!

TEXT: ANN LAGERWALL
FOTO: MARIE ULLNERT

Att barn mår bra av att ha en hund i sin närhet är de flesta överens om. Få djur kan väcka så starka känslor av ömhet och kärlek som en hund. Och inte blir det sämre om hunden i fråga är mjuk och ulligt vit som en isbjörn i miniatyr. Men samojedvalpen Mimmi är mer än en gosig kompis för sin lillmatte Emma, 5 år. För om några månader, när Mimmi fyllt ett år, skall hon vara en fullfjädrad "livvakt" och hjälprea åt Emma.

— Vi har haft hundar länge. Men det var först när Emma var stor nog att börja visa intresse för världen runt omkring, som tan-

ken föddes på att skaffa hund och träna den speciellt för henne, berättar Emmas pappa Roger Carlsson, 36.

Roger har arbetat med hundar i hela sitt vuxna liv och driver idag företaget Hundakademin i Göteborg tillsammans med en kollega. Här leder de bland annat vanliga dressyrkurser, arbetar med problemhundar och driver ett hunddagis. När så Rogers och hustrun Ann-Sofies tredje barn, Emma, föddes insåg Roger att en vältränad hund skulle kunna fylla en viktig funktion i dotterns speciella värld.

— Emma har Downs syndrom vilket för henne fört med sig att hon har svårt att kommunicera. Hon kan inte heller själv riktigt

sätta gränser för hur långt hemifrån hon kan gå på sina upptäcktsfärder och visar ingen rädsla för vare sig bilar eller främmande människor. Och det har hänt flera gånger att Emma vandrat iväg ensam när hennes föräldrar släppt henne ur sikte för ett par minuter.

Följer Emma

— Det största problemet är att Emma inte svarar när vi ropar på henne. Och eftersom vi har tre barn till är det praktiskt omöjligt för Ann-Sofie och mig att vaka över Emma varje enskild sekund. Och det kan vara nog så svårt att hitta ett litet barn som sprungit bort, när man inte har en aning om åt vilket håll man

ska börja leta, förklarar Roger.

Det är här Mimmi kommer in i bilden. Tanken är att hon i framtiden skall hålla reda på var Emma befinner sig och skydda henne mot eventuella faror. En uppgift som hon redan tar på stort allvar trots att hon ännu bara är sju månader gammal.

— När vi är ute och promenerar släpper hon aldrig Emma med blicken. Om Emma sackar efter stannar Mimmi hos henne, även om vi andra går vidare. Jag har till och med testat henne genom att springa ifrån henne, och inte ens då viker hon från Emmas sida.

Det är gott om bilvägar runt om i det radhusområde i Mölnlycke där familjen Carlsson bor. Och

om Emma kommer farligt nära en väg är Mimmi genast där och puffar på henne eller tar tag i henne för att få henne på tryggarer mark.

— När vi är hemma kan vi fråga Mimmi var Emma är och genast visar hunden oss vägen till henne. Tanken är att vi ska kunna sticka ut huvudet när Emma är ute och leker och fråga Mimmi var flickan håller hus. När Mimmi blir större ska hon också få en ordentlig spårträning så att hon kan söka efter Emma om hon gått bort sig. Men än så länge tar vi det ganska lugnt med träningen, och det mer för Emmas skull än för Mimmis, säger Roger och fortsätter förklarande:

— Emma är ju alltid med när jag tränar Mimmi eftersom det är på henne hunden ska präglas. Och det är mycket viktigt att Emma inte tycker att det är tjatigt och jobbigt så att hon tröttnar på Mimmi. För viktigast av allt är trots allt att Emma och hunden ska vara bästa kompisar och tycka om varandra. Att de gör det är det ingen tvekan om. Det finns en alldeles speciell kontakt och förtrolighet dem emellan som inte Mimmi har med någon av oss andra i familjen. Och det är en härlig syn att se Emma slå armarna om Mimmi och sticka näsan i hennes mjuka päls.

Roger har aldrig tidigare tränat en så kallad servicehund. Men nu när han insett att behovet finns kan han tänka sig att göra det, särskilt då hundar som är lämpliga för barn med Downs syndrom och andra handikapp.

— Min erfarenhet är tyvärr att föräldrar undviker att skaffa hundar till dessa barn. Det tycker jag är synd eftersom hunden kan fylla ett stort behov genom att ge kravlös värme och en närhet som de kanske inte alltid kan få hos andra människor. Kan hunden dessutom vara till praktisk nytta försämrar ju inte det saken.

— För Emmas del tror jag dessutom att Mimmi i framtiden kan

underlätta för henne att komma närmare andra barn. Idag är ju detta ibland ett problem eftersom hon inte pratar, men jag har redan sett bevis för hur Mimmi blivit en kanal utåt för Emma. För vem kan motstå att gå fram och söka kontakt med en liten tjej med en underbart snäll och mjuk hund, säger Roger leende.

Räddade livet

I sina hemtrakter har Mimmi redan hunnit bli något av en hjälte. Hon var bara fyra månader gammal när hon lyckades lösa en uppgift som polisens vältränade hundar gått bet på.

— Jag var ute och rastade Mimmi en morgon sent i oktober. Plötsligt satte Mimmi iväg med bestämda steg uppför en kulle. Där stannade hon och vädrade för att sedan gå vidare mot sitt mål. Hon kom inte ens när jag ropade på henne, vilket är mycket ovanligt. Självt var jag ganska stressad och blev en smula irriterad.

— När jag gick efter hunden såg jag att hon satt och markerade vid vad jag först tyckte var ett bylte med kläder. Men när jag kom fram visade det sig att det var en avsvimmad människa. Jag larmade genast polis och ambulans, och har i efterhand fått veta att Mimmis insats med stor sannolikhet räddade livet på den här personen, som varit förvunnen en tid.

— Polisen hade varit i området på natten och kvällen före och sökt med hundar utan att lyckas, troligtvis på grund av det mycket dåliga vädret som rådde då. Men Mimmi hade turen att vara på rätt plats för att få upp vittringen. Jag tycker det känns väldigt förtroendeingivande för framtiden, att hon inte vek från sin uppgift trots att jag verkligen försökte locka henne därifrån.

— Men det här bekräftar ju bara det jag vetat sedan länge, att hundar är oerhört intelligenta och läraktiga djur, säger Roger skratande. ■

på toaletten när det var dags, som vankade runt i sin egen värld, som gärna ville hjälpa till på gården men som kunde bli stående i timmar och bara stirra rakt ut i luften.

Orkade inte

Fritz hade två ogifta bröder som höll honom sällskap medan Anna-Lisa arbetade på en verkstad. Oftast hade de med sig en flaska sprit.

— Varje kväll när jag cyklade från arbetet bävade jag för hur det skulle se ut i huset när jag kom hem, säger Anna-

pojke, som dog hemma när han var tre månader, och sedan en flicka.

När Anna-Lisa var elva år tog styvmor kontakt med barnavårdsnämnden i hopp om att få hjälp att försörja Anna-Lisa, den flicka som trots allt inte var hennes egen.

— Jag minns hur de kom och tittade på mig uppifrån och ner. Och jag minns beskedet:

— Den flickan är stor nog att ge sig ut och tjäna som piga!